

[Tinning]

dårligt i det slagsmål, der foregår om de meget begrænsede muligheder for at få en praktikplads inden for dette område, og som også står dårligt, når det drejer sig om at bruge sin praktiktid bl. a. til at udvikle og styrke den faglige organisering, som jo ligger relativt lavt på dette område.

Til sidst vil jeg bare runde af med at sige, at vi vil ikke – og det har vi som bekendt aldrig villet – deltage i det her slagsmål om kroner og øre, og det er kort og godt, fordi der, hvis ikke man finder en anden måde at yde tilskud på, ikke sker meget andet end en kapitalisering, en påfølgende prisstigning. Det er perspektivløst, det er aldeles udsigtsløst, og det kan ikke være meningen, at lønmodtagerne slet og ret skal betale til det.

Arne Bjerregaard (KrF):

Lad mig først sige, at jeg i grunden kunne være enig med hr. Tinning i hans landbrugspolitik set i globalt lys, men bl. a. for at skaffe hr. Tinning og os andre aflønning i dette samfund er vi desværre nødt til også at se på tingene i et snævrere lys end det, hr. Tinning ønskede at se dem i. På længere sigt er vi imidlertid enige med hr. Tinning i, at vi nødvendigvis også må se på landbrugspolitikken i globalt lys.

Landbrugets problemer er mange, og alligevel mener jeg, at vi kan opdele dem i historisk betingede og dermed forudsigelige problemer og problemer, som indirekte og til tider direkte er et produkt af den depression, som er en følge af den førte politik såvel herhjemme som i EF og i hele den vestlige verden i de sidste år.

Historisk set er det da givet, at vi med til slutningen til EF burde have gennemført konstruktive landbrugslove og ikke først gennemført dele heraf i 1978. Var disse nemlig blevet gennemført, da vi indtrådte i fællesmarkedet, ville ejendomspriserne f. eks. mere have været et produkt af afkastningsgraden end et produkt af blind tillid til en fortsat selvforstærkende inflationsudvikling.

Havde man taget disse initiativer ved indgangen i EF, samtidig med at vi havde gennemført bl. a. vort forslag om, at alle landbrugets grundskatter skulle være indgået i en landbrugets investeringsfond, som udelukkende udlånte sine midler til en fast, lav rente til investering i landbruget, ville en væ-

sentlig del af de kriseproblemer, som vi har i dag i landbruget, have været ude af billedet, fordi den indestående kapitalers rente ville være ganske uafhængig af samfundsrenten i øvrigt. Den høje rente, som vi har i vort samfund, var sådan set også forudsigelig, længe før landbrugskrisen indtrådte, ganske enkelt fordi vi gennem 20 år eller mere har lånt i udlandet, og derfor må den danske rente nødvendigvis, for at vi kan fastholde vores valutabeholdning, være højere end renten i udlandet. Det ved enhver, også de, som påstår, at vi skal søge at få en lavere rente. Dette var altså forudsigeligt.

Endelig må vi da sige, at det også var forudsigeligt, at visse af de store lande i en depressiv udviklingsperiode ville falde tilbage på fortidens højrentepolitik for at stabilisere økonomien. Vi kunne såmænd også have forudset, at de ville gøre dette uden hensyn til de kontraktive virkninger, sådanne politiske initiativer har.

Ligeledes kan vi forudse, at vi i fremtiden ikke kan få en lav rente, så længe vores skattesystem forcerer en udvikling frem mod en højere rente, fordi vi med stigende marginalskat forcerer lån til privatforbruget og dermed får et større kapitalforbrug til investeringer i private forbrugsgoder på erhvervslivets bekostning, idet renteudgiften til privatforbrugsinvesteringer altid kun vil falde med den vægt, der ligger ud over marginalskatteprocenten, medens renteudgiften for erhvervslivet falder med hele sin vægt, fordi det er en almindelig driftsudgift ligesom andre driftsudgifter i erhvervslivet. Dette er der ikke så forfærdelig mange der er enig med mig i, men jeg mener, det her må siges, at vi ved at fastholde en forkert skattepolitik har været med til at fremprovokere den uheldige udvikling, som har medført den kedelige økonomiske situation, som bl.a. vort landbrug står i i dag.

Selvfølgelig kan vi så i dag spille pingpong med skyldspørgsmålet. Hvem har skylden for de problemer, som erhvervslivet og specielt landbruget står over for i dag? Vi kan udråbe hinanden som skyldige i landbrugets problemer, og vi kan såmænd også, som man vel har set, bruge landmænd i nød som partipolitiske pløjekalve uden i øvrigt dermed at fremme nogen som helst løsning af landbrugets problemer.